

Arrest

nr. 289 724 van 1 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Bruno SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 30 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 23.05.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt ofdat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene kan geen enkel identiteits- of verblijfsdocument voorleggen om zijn verblijf in België te staven.

Betrokkene heeft verschillende verblijfsaanvragen ingediend, die hem telkens geweigerd werden.

Hij verblijft in België sedert minstens 13.05.2008, datum waarop hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft gedaan. Op 21.10.2008 werd een akkoord van Italië bekomen voor een terugkeer in het kader van de Dublin overeenkomst. Op 13.05.2009 werd betrokkene naar Italië overgebracht.

Op 07.12.2009 diende betrokkene een aanvraag tot regularisatie om humanitaire redenen (art 9bis) in. Deze aanvraag werd op 06.11.2012 onontvankelijk verklaard en betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden hem betekend op 10.04.2013.

Op 15.05.2013 bood betrokkene zich aan bij de burgelijke stand van de stad Gent om informatie in te winnen betreffende een wettelijke samenwoning met zijn Nederlandse partner. Op 21.05.2014 werd het wettelijk samenwonen door mevrouw stopgezet. Op 24.11.2014 heeft betrokkene een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 20.03.2015 werd de afstand van dat verzoek vastgesteld, omdat betrokkene geen gevolg had gegeven aan de oproeping om zich aan te bieden voor het verhoor op 13.01.2015. Er werd aan betrokkene via zijn woonplaatskeuze een bevel tot verlaten van het grondgebied betekend. In december 2015 verklaarde betrokkene opnieuw wettelijk te willen samenwonen, dit keer met een partner van de Belgische nationaliteit. Deze wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 25.01.2016. In dat kader verkreeg betrokkene verblijfsrecht (gezinshereniging) en werd hij in op 03.01.2017 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 28.02.2018 werd de samenwoning eenzijdig stopgezet. Betrokkene verloor op 23.10.2020 zijn verblijfsrecht via een bijlage 21, en op 05.05.2020 werd zijn F-kaart ingetrokken. Op 09.12.2020 diende betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van deze bijlage 21 in bij de RVV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Bij arrest van 16.04.2021 werd dit beroep door de RVV verworpen.

Op 25.06.2021 werd aan betrokkene een nieuw bevel tot verlaten van het grondgebied betekend. Hiertegen diende betrokkene op 12.07.2021 een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring bij de RVV in. Bij arrest van 15.10.2021 werd dit beroep door de RVV verworpen.

Op 21.09.2021 diende betrokkene een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf (art9bis) in. Deze aanvraag werd op 07.06.2022 onontvankelijk verklaard en betrokkene kreeg een bevel tot verlaten van het grondgebied. Beide beslissingen werden op 08.07.2022 aan betrokkene betekend. Op 08.08.2022 diende betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring bij de RVV tegen beide beslissingen. Op 12.12.2022 werden beide beroepen per arrest verworpen door de RVV.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaart dat zijn 2 kinderen in Gambia wonen. Verder heeft hij vrienden in België.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Hij verklaart een hoge bloeddruk te hebben en tot 6 maand geleden hiervoor medicijnen te hebben genomen. Hij verklaart niet waarom hij gestopt is met het nemen van medicijnen, noch hoe een hoge bloeddruk hem zou verhinderen terug te keren of te reizen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op datum van: 10.04.2013, 13.01.2015 (via de post), 25.06.2021 en 08.07.2022.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend..

Betrokkene heeft verschillende verblijfsaanvragen ingediend, die hem telkens geweigerd werden.

Hij verblijft in België sedert minstens 13.05.2008, datum waarop hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft gedaan. Op 21.10.2008 werd een akkoord van Italië bekomen voor een terugkeer in het kader van de Dublin overeenkomst. Op 13.05.2009 werd betrokkene naar Italië overgebracht.

Op 07.12.2009 diende betrokkene een aanvraag tot regularisatie om humanitaire redenen (art 9bis) in. Deze aanvraag werd op 06.11.2012 onontvankelijk verklaard en betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden hem betekend op 10.04.2013.

Op 15.05.2013 bood betrokkene zich aan bij de burgelijke stand van de stad Gent om informatie in te winnen betreffende een wettelijke samenwoning met zijn Nederlandse partner. Op 21.05.2014 werd het wettelijk samenwonen door mevrouw stopgezet.

Op 24.11.2014 heeft betrokkene een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 20.03.2015 werd de afstand van dat verzoek vastgesteld, omdat betrokkene geen gevolg had gegeven aan de oproeping om zich aan te bieden voor het verhoor op 13.01.2015. Er werd aan betrokkene via zijn woonplaatskeuze een bevel tot verlaten van het grondgebied betekend.

In december 2015 verklaarde betrokkene opnieuw wettelijk te willen samenwonen, dit keer met een partner van de Belgische nationaliteit. Deze wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 25.01.2016.

In dat kader verkreeg betrokkene verblijfsrecht (gezinshereniging) en werd hij in op 03.01.2017 in het bezit gesteld van een F- kaart. Op 28.02.2018 werd de samenwoning eenzijdig stopgezet. Betrokkene verloor op 23.10.2020 zijn verblijfsrecht via een bijlage 21, en op 05.05.2020 werd zijn F-kaart ingetrokken. Op 09.12.2020 diende betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van deze bijlage 21 in bij de RVV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Bij arrest van 16.04.2021 werd dit beroep door de RVV verworpen.

Op 25.06.2021 werd aan betrokkene een nieuw bevel tot verlaten van het grondgebied betekend. Hiertegen diende betrokkene op 12.07.2021 een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring bij de RVV in. Bij arrest van 15.10.2021 werd dit beroep door de RVV verworpen.

Op 21.09.2021 diende betrokkene een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf (art9bis) in. Deze aanvraag werd op 07.06.2022 onontvankelijk verklaard en betrokkene kreeg een bevel tot verlaten van het grondgebied. Beide beslissingen werden op 08.07.2022 aan betrokkene betekend. Op 08.08.2022 diende betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring bij de RVV tegen beide beslissingen. Op 12.12.2022 werden beide beroepen per arrest verworpen door de RVV.

Inzake het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 24.11.2014 werd bij beslissing van 20.03.2015 een afstand van het verzoek vastgesteld. Betrokkene was namelijk niet naar zijn verhoor op 13.01.2015 gekomen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op datum van: 10.04.2013, 13.01.2015 (via de post), 25.06.2021 en 08.07.2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend..

Betrokkene heeft verschillende verblijfsaanvragen ingediend, die hem telkens geweigerd werden.

Hij verblijft in België sedert minstens 13.05.2008, datum waarop hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft gedaan. Op 21.10.2008 werd een akkoord van Italië bekomen voor een terugkeer in het kader van de Dublin overeenkomst. Op 13.05.2009 werd betrokkene naar Italië overgebracht.

Op 07.12.2009 diende betrokkene een aanvraag tot regularisatie om humanitaire redenen (art 9bis) in. Deze aanvraag werd op 06.11.2012 onontvankelijk verklaard en betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden hem betekend op 10.04.2013.

Op 15.05.2013 bood betrokkene zich aan bij de burgelijke stand van de stad Gent om informatie in te winnen betreffende een wettelijke samenwoning met zijn Nederlandse partner. Op 21.05.2014 werd het wettelijk samenwonen door mevrouw stopgezet.

Op 24.11.2014 heeft betrokkene een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 20.03.2015 werd de afstand van dat verzoek vastgesteld, omdat betrokkene geen gevolg had gegeven aan de oproeping om zich aan te bieden voor het verhoor op 13.01.2015. Er werd aan betrokkene via zijn woonplaatskeuze een bevel tot verlaten van het grondgebied betekend.

In december 2015 verklaarde betrokkene opnieuw wettelijk te willen samenwonen, dit keer met een partner van de Belgische nationaliteit. Deze wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 25.01.2016.

In dat kader verkreeg betrokkene verblijfsrecht (gezinshereniging) en werd hij in op 03.01.2017 in het bezit gesteld van een F- kaart. Op 28.02.2018 werd de samenwoning eenzijdig stopgezet. Betrokkene verloor op 23.10.2020 zijn verblijfsrecht via een bijlage 21, en op 05.05.2020 werd zijn F-kaart ingetrokken. Op 09.12.2020 diende betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van deze bijlage 21 in bij de RVV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Bij arrest van 16.04.2021 werd dit beroep door de RVV verworpen. Op 25.06.2021 werd aan betrokkene een nieuw bevel tot verlaten van het grondgebied betekend. Hiertegen diende betrokkene op 12.07.2021 een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring bij de RVV in. Bij arrest van 15.10.2021 werd dit beroep door de RVV verworpen.

Op 21.09.2021 diende betrokkene een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf (art9bis) in. Deze aanvraag werd op 07.06.2022 onontvankelijk verklaard en betrokkene kreeg een bevel tot verlaten van het grondgebied. Beide beslissingen werden op 08.07.2022 aan betrokkene betekend. Op 08.08.2022 diende betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring bij de RVV tegen beide beslissingen. Op 12.12.2022 werden beide beroepen per arrest verworpen door de RVV.

Inzake het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 24.11.2014 werd bij beslissing van 20.03.2015 een afstand van het verzoek vastgesteld. Betrokkene was namelijk niet naar zijn verhoor op 13.01.2015 gekomen.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij verklaart een hoge bloeddruk te hebben maar toont niet aan in welke mate hem dit hindert.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

1.2. Op 23 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de onbevoegdheid van de Raad betreffende de maatregel tot vrijheidsberoving. De advocaat van de verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden bijlage 13sexies

Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wijst de Raad er op dat tegen deze beslissing geen dergelijke vordering kan worden ingesteld. Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld:

“B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt aldus dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.

De advocaat van de verzoekende partij merkt ter terechtzitting op dat er een samenhang bestaat tussen de bestreden beslissingen. Echter dit doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Het onontvankelijk verklaren van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het

inreisverbod verhindert bovendien geenszins een eventuele latere behandeling van een beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de beide bestreden beslissingen.

Gelet op het voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het inreisverbod dan ook onontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens vervat in de bestreden bijlage 13septies

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7; 39/82, §2; 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, het rechtszekerheids-, het vertrouwens-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel en van het "respect voor de menselijke waardigheid".

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"5.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, te betekenen.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Dit volgt eveneens uit de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

5.2.

Het voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten, laat na met alle feitelijkeheden rekening te houden, wat evident een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel.

Als er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dient deze ALLE feitelijkeheden en procedure-elementen te bevatten.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat alle feitelijke elementen en procedure-elementen uit het verleden beschreven staan.

Dat hier sprake is van onzorgvuldig bestuur van verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

In casu schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

- Er werd geen rekening gehouden met de hangende procedure bij de vrederechter te Gent ;

- Er wordt geen grondige proportionaliteitstoetsing gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het artikel 8 E.V.R.M.;

5.3.

Met betrekking tot de lopende procedure bij de vrederechter

a)

Verzoeker zit op heden verwickeld in een huurgeschil bij de vrederechter Gent , 5de kanton.

Per gedinginleidende dagvaarding dd. 14.03.2023, werd de gerechtelijke uithuiszetting van de verzoeker, wegens zogenaamde ernstige huurachterstal en aanhoudende wanbetaling gevraagd. Daarnaast eist eisende partij (verhuurder) verschillende grote bedragen ter vergoeding van de huurachterstal en bijkomende kosten van verzoeker.

Dat er in deze zaak eveneens sprake is van een onderzoek wegens uitbuiting ten overstaande van verzoeker.

Verzoeker kwam met zijn verhuurder immers overeen om zijn huishuur in natura te betalen, door werken uit te voeren aan een woning van de huisbaas, doch werd bij de procedure tot uithuiszetting achteraf door de huisbaas onterecht huurachterstal teruggevraagd.

Dat de gedinginleidende zitting plaatsvond op 23.03.2022.

Dat er eveneens in deze zaak een zitting plaatsvond op 25.05.2023.

Dat verzoeker echter wegens zijn vasthouding met oog op verwijdering echter niet aanwezig kon zijn op deze voornoemde zitting dd. 25.05.2023.

b)

Er dient een korte situatieschets gegeven te worden: omdat verzoeker zijn verblijfsrecht verloor, had hij tevens niet langer het recht om tewerkgesteld te worden.

Hij kon hierdoor zijn huurgelden niet langer betalen.

Als oplossing bood de verhuurder aan verzoeker aan dat hij mocht werken in zijn gezinswoning in ruil voor de huurgelden.

Ondanks het feit dat verzoeker hier geen vragende partij naar was, nam hij de kans om niet op straat gezet te worden met 2 handen aan.

Zo werkte verzoeker zeer frequent in de woning van de huurbaas en kon zijn bewoning in het appartement aan de Forelstraat worden voortgezet.

Echter, bleek de verzoeker niet steeds correct vergoed te worden, alsmede behandeld te worden door de huurbaas op de werf van de zogenaamde gezinswoning.

Hij werd als het ware misbruik gemaakt van zijn precair verblijfsstatuut en werd uitgebuit.

Op de zitting dd. 25/05/2023 vorderde de vrederechter dan ook een mini-onderzoek te verrichten op deze werf, om te zien wat verzoeker allemaal heeft verricht en in welke omstandigheden hij diende te werken.

Verder is dit onderzoek ook noodzakelijk gezien de huurbaas in zijn verzoekschrift aan het Vrederecht verschillende achterstallige huurgelden vordert, terwijl deze in natura zouden moeten vereffend zijn.

Dat de zaak bij de vrederechter op heden thans nog steeds hangende is.

Vrederechter vorderde de verzoeker aanwezig te zijn op dit mini-onderzoek ter plaatse zodat hij zou kunnen aanwijzen welk werk hij allemaal verrichtte. Het tussenvonnis wordt voorzien op 08/06/2023. Dat in het kader van het onderzoek en de verdere procedure bij het vredegerecht het noodzakelijk is dat verzoeker in België verblijft.

Dat verweerster thans onredelijk en onzorgvuldig gehandeld heeft door geen enkele rekening te houden met de lopende procedure bij de vrederechter.

Ze heeft hem naar aanleiding van de bestreden beslissingen namelijk niet gecontacteerd, noch gehoord.

5.4.

Verzoeker heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezins- en privéleven.

a)

Het gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het E.V.R.M. als volgt omschreven:

1. "Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet ontkennen dat zij niet op de hoogte is van het gezinsleven van de verzoeker.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het E.V.R.M. een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen¹ en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.²

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor het privéleven en/of familieleven, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 E.V.R.M., vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 E.V.R.M. definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 E.V.R.M. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven.³ Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Er kan gezien de vele verblijfsprocedure in casu geen sprake zijn van enige twijfel over het gegeven dat de verzoeker al zeer lange tijd verblijft in België en steeds zijn best gedaan heeft zijn verblijf te regulariseren.

Daarenboven is zijn woongeschiedenis ook steeds duidelijk geweest.

Dat dan ook rekening dient te worden gehouden met het privéleven dat verzoeker heeft in België heeft opgebouwd.

Het feit dat hij hier hechte vriendschappen heeft, de Belgische waarden en normen heeft omarmd, zich steeds respectvol en voorbeeldig heeft gedragen, moeite heeft gedaan om zijn verblijf te regulariseren, zijn best heeft gedaan om niet afhankelijk te zijn van de maatschappij door te werken.

b)

Bij de beslissing dient bijgevolg een belangenafweging gemaakt te worden, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een fair balance toets gemaakt te worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Gelet op het feit dat in casu nooit deze afweging werd gemaakt, is huidige beslissing in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt het een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven. De beslissing is in casu absoluut niet gerechtvaardigd.

Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet zorgvuldig gebeurd.

Er wordt weinig rekening gehouden met het privéleven van de verzoeker in België.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden.

5.5.

Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft: de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient niet alleen aan te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform een wettelijke bepaling is, doch de Dienst Vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, plots toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder de rechtsmiddelen van de verzoeker af te wachten.

Het is dan ook in het licht van deze zeer snelle gang van zaken dat de verzoeker vraagt tot het toekennen van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Immers wordt de verzoeker nu aangehouden met het oog op overdracht naar zijn land van herkomst.

Hoe kan verzoeker zijn rechten nu nog gewaarborgd zien?

Er kan onmogelijk sprake zijn van een daadwerkelijke toetsing die de bestreden beslissing vooraf ging.

De verzoeker beroept zich bijgevolg op artikel 13 E.V.R.M. dat bepaalt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. “

De handelingen van de Dienst Vreemdelingenzaken duiden op onzorgvuldig bestuur.

5.6.

De bestreden beslissing is niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van haar beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoeker en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? Is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

Verzoeker zal worden gerepatrieerd naar het land van herkomst, Sierra Leone. Verzoeker zal dan echter worden getransfereerd naar een land waar hij nog steeds het risico loopt om vervolgd te worden, voor de feiten die hij reeds tijdens zijn asielprocedures heeft uiteengezet.

Ondanks het feit dat de feiten niet zwaarwichtig genoeg leken voor de asielprocedures, vreest verzoeker zijn leven en integriteit bij een terugkeer naar het land van herkomst. Dat verweerster minstens deze motieven nog eens had kunnen bekijken in het licht van de verwijdering.

Dat bij een terugkeer naar het land van herkomst, verzoeker het gevaar loopt terecht te komen in mensonwaardige levensomstandigheden, wat een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

5.7.

Met betrekking tot de medische situatie van verzoeker:

Verzoeker geeft aan een hoge bloeddruk te hebben en medicijnen hiervoor te hebben genomen. De DVZ heeft een onderzoeksverplichting en moet nagaan of er bij de overdracht geen schending kan zijn van art. 3 E.V.R.M., daar de medische situatie van verzoeker precair is. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de medische toestand van verzoeker. Verzoeker dient medicatie te nemen vanwege zijn hoge bloeddruk. Bij gebrek aan de noodzakelijke medicatie zou hij hartkloppingen kunnen krijgen. Verzoeker krijgt in België de nodige medicatie om dit te vermijden. Bij hyperstensie wordt thans ten zeerste afgeraden om te vliegen. Dat de DVZ nagelaten heeft artikel 3 E.V.R.M. grondig te toetsen bij het nemen van een uitwijzingsbevel, naar een land waarvan niet vaststaat dat zij over de nodige medicatie kan beschikken. De schorsing van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen."

4.2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel aangezien op het eerste zicht niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de eerste bestreden beslissing voormelde bepaling en beginselen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet omdat zij enerzijds in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of een verblijfstitel op het moment van de arrestatie en omdat zij anderzijds het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij verschillende verblijfsaanvragen heeft ingediend, die haar telkens werden geweigerd, waarna een overzicht wordt gegeven van deze aanvragen en deze weigeringsbeslissingen alsook wordt verduidelijkt dat zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 3 januari 2017 op grond van gezinshereniging, doch dat zij haar verblijfsrecht op 23 oktober 2020 verloor.

Vervolgens geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, stellende dat:

"Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaart dat zijn 2 kinderen in Gambia wonen. Verder heeft hij vrienden in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM. Hij verklaart een hoge bloeddruk te hebben en tot 6 maand geleden hiervoor medicijnen te hebben genomen. Hij verklaart niet waarom hij gestopt is met het nemen van medicijnen, noch hoe een hoge bloeddruk hem zou verhinderen terug te keren of te reizen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Voorts motiveert de verwerende partij met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op datum van: 10.04.2013, 13.01.2015 (via de post), 25.06.2021 en 08.07.2022.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend..

Betrokkene heeft verschillende verblijfsaanvragen ingediend, die hem telkens geweigerd werden.

Hij verblijft in België sedert minstens 13.05.2008, datum waarop hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft gedaan. Op 21.10.2008 werd een akkoord van Italië bekomen voor een terugkeer in het kader van de Dublin overeenkomst. Op 13.05.2009 werd betrokkene naar Italië overgebracht.

Op 07.12.2009 diende betrokkene een aanvraag tot regularisatie om humanitaire redenen (art 9bis) in. Deze aanvraag werd op 06.11.2012 onontvankelijk verklaard en betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden hem betekend op 10.04.2013.

Op 15.05.2013 bood betrokkene zich aan bij de burgelijke stand van de stad Gent om informatie in te winnen betreffende een wettelijke samenwoning met zijn Nederlandse partner. Op 21.05.2014 werd het wettelijk samenwonen door mevrouw stopgezet.

Op 24.11.2014 heeft betrokkene een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 20.03.2015 werd de afstand van dat verzoek vastgesteld, omdat betrokkene geen gevolg had gegeven aan de oproeping om zich aan te bieden voor het verhoor op 13.01.2015. Er werd aan betrokkene via zijn woonplaatskeuze een bevel tot verlaten van het grondgebied betekend.

In december 2015 verklaarde betrokkene opnieuw wettelijk te willen samenwonen, dit keer met een partner van de Belgische nationaliteit. Deze wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 25.01.2016.

In dat kader verkreeg betrokkene verblijfsrecht (gezinshereniging) en werd hij in op 03.01.2017 in het bezit gesteld van een F- kaart. Op 28.02.2018 werd de samenwoning eenzijdig stopgezet. Betrokkene verloor op 23.10.2020 zijn verblijfsrecht via een bijlage 21, en op 05.05.2020 werd zijn F-kaart ingetrokken. Op 09.12.2020 diende betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van deze bijlage 21 in bij de RVV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Bij arrest van 16.04.2021 werd dit beroep door de RVV verworpen.

Op 25.06.2021 werd aan betrokkene een nieuw bevel tot verlaten van het grondgebied betekend. Hiertegen diende betrokkene op 12.07.2021 een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring bij de RVV in. Bij arrest van 15.10.2021 werd dit beroep door de RVV verworpen.

Op 21.09.2021 diende betrokkene een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf (art9bis) in. Deze aanvraag werd op 07.06.2022 onontvankelijk verklaard en betrokkene kreeg een bevel tot verlaten van het grondgebied. Beide beslissingen werden op 08.07.2022 aan betrokkene betekend. Op 08.08.2022 diende betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring bij de RVV tegen beide beslissingen. Op 12.12.2022 werden beide beroepen per arrest verworpen door de RVV.

Inzake het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 24.11.2014 werd bij beslissing van 20.03.2015 een afstand van het verzoek vastgesteld. Betrokkene was namelijk niet naar zijn verhoor op 13.01.2015 gekomen.”

Tenslotte motiveert de verwerende partij dat de beslissing tot terugleiding naar de grens is gegrond op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, daar aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend waarna zij de redenen herhaalt, zoals hierboven vermeld, waarom *in casu* een risico op onderduiken wordt vastgesteld. Vervolgens motiveert de verwerende partij over haar onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dit als volgt:

“Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij verklaart een hoge bloeddruk te hebben maar toont niet aan in welke mate hem dit hindert.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel

in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetgeving en de door de verzoekende partij aangevoerde schendingen.

4.2.5. Het bestreden bevel steunt op twee motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, eerste lid, ten eerste en ten dertiende van de Vreemdelingenwet die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

De verzoekende partij betwist geen van de twee opgegeven motieven.

4.2.6. De verzoekende partij meent dat niet met alle feitelijkeheden rekening werd gehouden, terwijl een bevel om het grondgebied te verlaten alle feitelijkeheden en procedure-elementen dient te bevatten, dat niet blijkt dat alle feitelijkeheden en procedure-elementen uit het verleden beschreven staan, waarbij zij er vooreerst op wijst dat er geen rekening werd gehouden met de hangende procedure bij de Vrederechter te Gent.

De verzoekende partij betoogt dat zij op heden verwikkeld is in een huurgeschil bij de Vrederechter, dat bij dagvaarding van 14 maart 2023, de gerechtelijke uithuiszetting, wegens zogenaamde ernstige huurachterstal en aanhoudende wanbetaling, gevraagd werd, dat de verhuurder ook grote bedragen eist

ter vergoeding van de huurachterstal en bijkomende kosten, dat er ook sprake is van een onderzoek wegens uitbuiting ten aanzien van haar, dat zij met haar verhuurder immers overeenkwam om haar huishuur in natura te betalen door werken uit te voeren aan de woning van de huurbaas, doch bij de procedure tot uithuiszetting achteraf onterecht huurachterstal werd gevraagd, dat de gedinginleidende zitting plaatsvond op 23 maart 2023, dat eveneens een zitting plaatsvond op 25 mei 2023, dat zij wegens haar vasthouding echter niet aanwezig kan zijn op de voornoemde zitting. Betreffende het geschil licht de verzoekende partij toe dat zij, omdat zij haar verblijfsrecht verloor, niet langer het recht had om te werken en dat zij hierdoor haar huurgelden niet langer kon betalen, dat als oplossing de verhuurder haar aanbood dat zij mocht werken in diens gezinswoning in ruil voor huurgelden, dat ondanks het feit dat zij hier geen vragende partij naar was, zij deze kans om niet op straat te worden gezet met twee handen aannam, dat zij zo zeer frequent werkte in de woning van de huurbaas en zij haar bewoning in het appartement kon voortzetten, dat zij echter niet steeds correct bleek vergoed te worden, alsmede behandeld te worden door de huurbaas op de werf van de gezinswoning, dat als het ware misbruik werd gemaakt van haar precair verblijfsstatuut en zij werd uitgebuit. Zij wijst er voorts op dat op de zitting van 25 mei 2023 de Vrederechter dan ook een minionderzoek vorderde te verrichten op deze werf, om te zien wat zij allemaal heeft verricht en in welke omstandigheden zij diende te werken, dat dit onderzoek ook noodzakelijk is gezien de huurbaas in haar verzoekschrift aan het Vrederecht verschillende achterstallige huurgelden vordert, terwijl deze in nature vereffend zouden moeten zijn, dat de zaak heden bij de Vrederechter hangende is, dat de Vrederechter vorderde dat zij aanwezig zou zijn op dit minionderzoek ter plaatse zodat zij kan aanwijzen welk werk zij allemaal verrichtte, dat het tussenvonnis wordt voorzien op 8 juni 2023, dat in het kader van het onderzoek en de verdere procedure bij het Vrederecht het noodzakelijk is dat zij in België verblijft, dat de verwerende partij onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld door geen enkele rekening te houden met de lopende procedure bij de Vrederechter, dat zij naar aanleiding van de bestreden beslissing niet werd gecontacteerd, noch gehoord.

Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij betoogt dat een zitting plaatsvond op 25 mei 2023 en dat zij wegens haar vasthouding echter niet aanwezig kon zijn op de voornoemde zitting, deze kritiek niet gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten doch wel tegen de beslissing tot vasthouding. De Raad herhaalt, zoals blijkt uit het gestelde in punt 2, dat hij Raad zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

Ook betreffende het betoog dat omdat zij haar verblijfsrecht verloor, zij niet langer het recht had om te werken en dat zij hierdoor haar huurgelden niet langer kon betalen, dat als oplossing de verhuurder haar aanbood dat zij mocht werken in diens gezinswoning in ruil voor huurgelden, dat ondanks het feit dat zij hier geen vragende partij naar was, zij deze kans om niet op straat te worden gezet met twee handen aannam, dat zij zo zeer frequent werkte in de woning van de huurbaas en zij haar bewoning in het appartement kon voortzetten, dat zij echter niet steeds correct bleek vergoed te worden, alsmede behandeld te worden door de huurbaas op de werf van de gezinswoning, dat als het ware misbruik werd gemaakt van haar precair verblijfsstatuut en zij werd uitgebuit, kan de Raad enkel vaststellen dat deze kritiek niet gericht is tegen het bestreden bevel. In het bestreden bevel wordt het, al dan niet terecht, niet betalen van huurgelden haar niet tegengeworpen. De kritiek van de verzoekende partij is in die zin dan ook niet dienstig.

Daarnaast verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom of op grond van welke bepaling alle feitelijkheden en procedure-elementen uit het verleden in een bevel om het grondgebied dienen beschreven staan.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat zij naar aanleiding van het *in casu* bestreden bevel niet gecontacteerd of gehoord werd. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 23 mei 2023 werd gehoord door de politie van Gent. Eveneens blijkt dat de verzoekende partij werd gevraagd om welke redenen zij niet terugkeerde naar haar herkomstland. De verzoekende partij gaf geenszins te kennen dat een procedure lopende was voor het Vrederecht. Het kan de verwerende partij dan ook geenszins ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in het bestreden bevel. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat, omwille van een lopende procedure bij de Vrederechter, niet langer zou kunnen geoordeeld worden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Een dergelijk geschil heeft geen invloed op de onregelmatige verblijfssituatie van de verzoekende partij en kent geen schorsende werking die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. De verzoekende partij toont dan ook niet aan om welke reden de verwerende partij gehouden zou zijn rekening te houden met het feit dat er een procedure hangende is bij het Vredegerecht. De verzoekende partij toont ook niet aan dat haar persoonlijke verschijning verplicht zou zijn. Waar zij betoogt dat de Vrederechter vorderde dat zij aanwezig zou zijn op een minionderzoek ter plaatse zodat zij kan aanwijzen welk werk zij allemaal verrichtte, dat het tussenvonnissen wordt voorzien op 8 juni 2023, dat in het kader van het onderzoek en de verdere procedure bij het Vredegerecht het noodzakelijk is dat zij in België verblijft, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij geenszins staft. Zij toont dan ook geenszins aan dat haar persoonlijke verschijning werd bevolen door het Vredegerecht. Evenmin toont zij aan dat zij zich niet kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld door geen enkele rekening te houden met de lopende procedure bij de Vrederechter.

In zoverre de verzoekende partij ter terechtzitting nog betoogt dat door de bestreden beslissing problemen optreden bij de procedure voor de Vrederechter en dit een schending uitmaakt van de artikelen 6 en 13 van het EVRM, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij met een dergelijk vaag betoog geenszins een schending van de voormelde bepalingen aannemelijk maakt.

Bovendien herhaalt de Raad dat een dergelijk geschil geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98;). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Uit het enkele feit dat de verwerende partij de *in casu* bestreden beslissing nam, kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij het recht op een eerlijk proces zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM wordt ontzegd.

De verzoekende partij toont verder niet concreet aan, het weze herhaald, dat haar persoonlijke aanwezigheid in België is vereist voor het voeren van een procedure voor de Vrederechter. Er blijkt niet dat haar persoonlijke verschijning in deze procedure is vereist of is bevolen, minstens wordt dit niet gestaafd, en dat zij vanuit haar herkomstland niet in contact kan blijven met haar advocaat en zich niet kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. De verzoekende partij toont niet aan dat enige wettelijke bepaling haar een recht geeft om op het Belgische grondgebied aanwezig te zijn enkel omdat er een procedure lopende is bij de Vrederechter.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij haar recht op een eerlijk proces niet naar behoren zal kunnen uitoefenen. Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 6 van het EVRM, maar hierboven werd gesteld dat zij niet aantoonde dat de eerste bestreden beslissing een schending van voormelde bepaling van het EVRM inhoudt.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.7. De verzoekende partij meent dat niet met alle feitelijkheden rekening werd gehouden, dat niet blijkt dat alle feitelijkheden en procedure-elementen uit het verleden beschreven staan in het bestreden bevel, waarbij zij ook meent dat er geen grondige proportionaliteitstoetsing is gebeurd in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt dat zij onmiskenbaar een beschermingswaardig gezins- en privéleven heeft, dat de verwerende partij niet kan ontkennen dat zij niet op de hoogte is van haar gezinsleven, dat er gezien de vele verblijfsprocedures *in casu* geen sprake kan zijn van enige twijfel over het gegeven dat zij al zeer lange tijd in België is en steeds haar best heeft gedaan om haar verblijf te regulariseren, dat ook haar woongeschiedenis steeds duidelijk is geweest, dat dan ook rekening diende gehouden te worden met haar privéleven dat zij in België heeft opgebouwd, dat zij hier hechte vriendschappen heeft, de Belgische normen en waarden heeft omarmd, zich steeds respectvol en voorbeeldig heeft gedragen, moeite heeft gedaan om haar verblijf te regulariseren en haar best heeft gedaan om niet afhankelijk te zijn van de maatschappij door te werken, dat bij de beslissing een belangenafweging diende te worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier, dat gelet op het feit dat *in casu* nooit deze afweging werd gemaakt, de beslissing strijdig is met de positieve verplichting die op de verwerende partij rust en een inmenging vormt op het recht op een gezins- en familieleven, dat de beslissing absoluut niet gerechtvaardigd is, dat de belangenafweging *in casu* niet zorgvuldig is gebeurd en dat er weinig rekening wordt gehouden met haar privéleven in België.

4.2.7.1. De Raad herhaalt vooreerst dat de verzoekende partij niet verduidelijkt waarom of op grond van welke bepaling alle feitelijkheden en procedure-elementen uit het verleden in een bevel om het grondgebied beschreven dienen staan.

4.2.7.2. Voorts maakt de verzoekende partij gewag van een beschermingswaardig gezinsleven, doch weerlegt zij hiermee geenszins de motieven van de eerste bestreden beslissing waar wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en verklaarde twee kinderen te hebben die in Gambia wonen. De verwerende partij ontkent dus niet *“dat zij niet op de hoogte is van het gezinsleven van de verzoeker”*.

Door in het verzoekschrift enkel te wijzen op (het recht op) een gezinsleven, zonder meer, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij kan bogen op een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

4.2.7.3. Voorts wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt ontkend dat de verzoekende partij een lange tijd in België verbleef, haar verblijf trachtte te regulariseren, haar woongeschiedenis duidelijk was, zij hier hechte vriendschappen heeft opgebouwd en de Belgische normen en waarden heeft omarmd, zich steeds respectvol en voorbeeldig trachtte te gedragen en zij haar best heeft gedaan om niet afhankelijk te zijn van de maatschappij door te werken, doch oordeelde omtrent het aangevoerde privéleven *“Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.”*

Daarnaast stelt de Raad vast dat – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt – de verwerende partij voor het treffen van het thans bestreden bevel wel degelijk het voorgehouden privéleven van verzoekende partij in overweging heeft genomen. Zo blijkt dat de verwerende partij reeds bij de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij op 23 oktober 2020 gemotiveerd heeft omtrent het privéleven van verzoekende partij. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 252 940 van 16 april 2021. Tevens werd de verzoekende partij al op 29 april 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Ook het beroep hiertegen werd verworpen bij arrest nr. 262 296 van 15 oktober 2021, waarbij de Raad vaststelde dat het privéleven van verzoekende partij reeds in ogenschouw werd genomen bij de beëindiging van haar verblijf en oordeelde: *“Zoals reeds gesteld heeft de verwerende*

partij voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel reeds de opgebouwde banden die de verzoekende partij heeft met België afgewogen tegen het algemeen belang. Zo blijkt uit de beslissing tot beëindiging van verblijf dat verzoekende partij, na enkele jaren in illegaal verblijf, pas verblijfsrecht verkreeg in juni 2016. Daartegenover staat evenwel een verblijf van 27 jaar in het land van herkomst zodat kan aangenomen worden dat verzoekende partij, die het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft gewoond, aldaar opnieuw de draad van het leven kan oppikken, temeer blijkt dat zij aldaar ook nog een familiaal netwerk heeft. Verzoekende partij heeft ook geen medische problematiek die een terugkeer in de weg staat en zij kan de in België opgedane werkervaring gebruiken in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Verder blijkt de sociale en culturele integratie van verzoekende partij ook niet van die aard te zijn dat zij een beëindiging van het verblijf in de weg staan. Verzoekende partij slaagt er niet in op concrete wijze afbreuk te doen aan de vaststellingen van de verwerende partij. Verzoekende partij die slechts verwijst naar haar verblijf in België en betoogt dat zij geïntegreerd is, waarbij zij erop wijst dat zij hier een relatie heeft gehad en hier werkzaam is, Nederlandse lessen heeft gevolgd en vrienden heeft - elementen die reeds beoordeeld werden door de verwerende partij - toont geenszins aan dat de verwerende partij tot een kennelijk onredelijke belangenafweging is gekomen wat betreft haar privéleven in België. Zij maakt niet aannemelijk dat de banden die zij in België heeft opgebouwd maken dat een terugkeer naar het herkomstland een disproportionele inmenging uitmaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Ook in het kader van de humanitaire regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft de verwerende partij rekening gehouden met de door verzoekende partij aangebrachte elementen van verblijf en integratie. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 281 681 van 12 december 2022. De Raad oordeelde: “Wat betreft de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: “Betrokkene verwijst naar artikel 8 van het EVRM en de bescherming van zijn privéleven in België. Betrokkene heeft geen gezin in België, noch kinderen. Zijn familie verblijft in Sierra Leone, met name zijn moeder, mevrouw K. K. (...), zijn zus mevrouw K. H. (...), zijn broer de heer K. M. (...), zijn broer de heer K. A. (...) en zijn broer de heer K. M. (...). Ze zijn woonachtig in Tagrin of in Freetown. Betrokkene heeft een partnerrelatie gehad in België, maar die relatie werd stopgezet. Betrokkene is tewerkgesteld geweest, maar dat werd hem toegestaan omdat hij naar aanleiding van zijn relatie met een dame tijdelijk in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart. Er zijn geen redenen om te stellen dat betrokkene niet tijdelijk terug zou kunnen keren naar Sierra Leone om zich vervolgens tot de Belgische ambassade in Ivoorkust te richten. Betrokkene kan middels moderne communicatiemiddelen in contact blijven met zijn netwerk in België, waaronder ook de werkgever die hem gedurende zijn legale verblijf in België heeft tewerkgesteld. Ook voor korte verblijven (middels een visum C) kan betrokkene terugkeren naar België.”

3.10. Verzoekende partij betwist de vaststelling van de verwerende partij dat zij geen gezin heeft in België en dat haar familie zich in Sierra Leone bevindt niet. Zij toont dan ook niet aan dat zij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover voorts aangenomen moet worden dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij er op gewezen dat de tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te

waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat (verder) is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partij inspanningen zou hebben gedaan om zich te integreren, is geen buitengewone omstandigheid. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij – na de beëindiging van haar verblijf – verder illegaal op het grondgebied verbleef. Verder verbleef verzoekende partij, na verscheidende jaren in illegaal verblijf, slechts kort op legale wijze in België (2016-2020) en werd bij de beëindiging van haar verblijfsrecht reeds rekening gehouden met de elementen inzake haar privéleven waarbij geoordeeld werd dat deze een beëindiging van het verblijf en een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staan. Er werd haar ook een verwijderingsmaatregel betekend, dewelke verzoekende partij naast zich neer heeft gelegd. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nuñez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden in casu niet aannemelijk gemaakt. Zij toont niet aan dat zij haar opgebouwde sociale contacten in België niet kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken. Haar betoog dat zij mogelijk geen positief antwoord zal krijgen op haar aanvraag en het dus mogelijks om een definitieve scheiding zal gaan, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij haar sociale contacten in België kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken.

3.11. Verzoekende partij maakt wat betreft haar recht op privéleven geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.”

Gelet op voorgaande blijkt duidelijk dat de verwerende partij voor het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk het privéleven van verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen en dat er een grondige proportionaliteitstoetsing is gebeurd in het kader van artikel 8 van het EVRM. Zij kan aldus geenszins ernstig voorhouden dat *in casu* nooit deze afweging werd gemaakt. Door enkel voor te houden dat zij onmiskenbaar een privéleven heeft, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de door de verwerende partij doorgevoerde belangafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is. De verzoekende partij stelt dat rekening diende gehouden te worden met het individueel dossier, maar verduidelijkt geenszins welke relevante elementen omtrent haar privéleven de verwerende partij nagelaten heeft mee in overweging te nemen.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de bestreden beslissing niet gerechtvaardigd is, dat de belangenafweging *in casu* niet zorgvuldig is en dat er weinig rekening wordt gehouden met haar privéleven in België.

4.2.7.4. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij door het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, artikel 8 van het EVRM schendt.

Artikel 7 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 8 van het EVRM zodat verzoekende partij evenmin een schending van dit artikel aantoonst.

4.2.8. De verzoekende partij meent voorts dat de bestreden beslissing niet billijk en redelijk te noemen is en zij meent dat haar belang in de bestreden beslissing totaal wordt genegeerd.

Dergelijk vage kritiek kan de eerste bestreden beslissing niet vitiëren. Zo verzuimt de verzoekende partij om toe te lichten welke van haar belangen volgens haar totaal genegeerd worden en op welke wijze. Voor

het overige beperkt de verzoekende partij zich tot de eenvoudige affirmatie dat de beslissing niet redelijk en billijk is. Deze kritiek is onvoldoende uitgewerkt en is bijgevolg niet dienstig.

4.2.9. Voorts betoogt zij dat zij zal worden gerepatrieerd naar het herkomstland, Sierra Leone, dat zij dan echter zal worden getransfereerd naar een land waar zij nog steeds het risico loopt om vervolgd te worden, voor de feiten die zij reeds tijdens de asielprocedure heeft uiteengezet, dat ondanks het feit dat de feiten niet zwaarwichtig genoeg leken voor de asielprocedures, zij bij een terugkeer vreest voor haar leven en integriteit, dat de verwerende partij minstens nog eens deze motieven had kunnen bekijken in het licht van de verwijdering, dat bij een eventuele terugkeer naar haar herkomstland, zij het gevaar loopt terecht te komen in mensonwaardige levensomstandigheden, wat een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar asielmotieven had dienen te bekijken in het licht van een verwijdering, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de beslissing tot terugleiding artikel 3 van het EVRM in ogenschouw heeft genomen en onder meer heeft gemotiveerd wat volgt:

“Inzake het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 24.11.2014 werd bij beslissing van 20.03.2015 een afstand van het verzoek vastgesteld. Betrokkene was namelijk niet naar zijn verhoor op 13.01.2015 gekomen.

*Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.
(...)”*

Uit voormelde motieven blijkt aldus wel degelijk waarom de verwerende partij de asielmotieven niet beoordeeld heeft in het kader van de althans genomen beslissing tot terugleiding. Zo wordt duidelijk gesteld dat de verzoekende partij wel een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 24 november 2014 doch dat een afstand van dit verzoek werd vastgesteld omdat de verzoekende partij niet naar het gehoor is gekomen en omdat daarnaast, bij het gehoor op 23 mei 2023, de verzoekende partij geen redenen heeft opgegeven waarom zij niet kan terugkeren naar het herkomstland. Gezien de verzoekende partij geen elementen betreffende een actuele vrees voor vervolging, voor haar leven en integriteit of een actuele vrees om terecht te komen in mensonwaardige levensomstandigheden bij een terugkeer naar het herkomstland had aangevoerd tijdens het gehoor op 23 mei 2023 naar aanleiding van de vraag om welke redenen zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoekende partij in de eerste plaats aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekende partij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en zij dient concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij toont met haar betoog dat zij zal worden getransfereerd naar een land waar zij nog steeds het risico loopt om vervolgd te worden, voor de feiten die zij reeds tijdens de asielprocedure heeft uiteengezet, dat ondanks het feit dat de feiten niet zwaarwichtig genoeg leken voor de asielprocedures, zij bij een terugkeer vreest voor haar leven en integriteit, niet concreet aan dat zij bij terugkeer naar Sierra Leone een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Zij toont derhalve geen schending aan van artikel 3 van het EVRM noch een schending van het “*respect voor de menselijke waardigheid*”. Evenmin toont de verzoekende partij in het licht hiervan een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

4.2.10. Betreffende haar medische situatie, betoogt de verzoekende partij daarnaast dat zij een te hoge bloeddruk heeft en hiervoor medicijnen heeft genomen, dat de verwerende partij een onderzoeksverplichting heeft en moet nagaan of er bij de overdracht geen schending van artikel 3 van het EVRM is daar haar medische situatie precair is, dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar medische toestand, dat zij medicatie dient te nemen vanwege haar hoge bloeddruk en dat zij bij gebrek aan de noodzakelijke medicatie hartkloppingen zou kunnen krijgen, dat zij in België de nodige medicatie

krijgt om dit te vermijden, dat bij hypertensie ten eerste wordt afgeraden om te vliegen en dat de verwerende partij nagelaten heeft artikel 3 van het EVRM grondig te toetsen bij het nemen van de verwijderingsmaatregel naar een land waarvan niet vaststaat dat zij over de nodige medicatie kan beschikken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan, in het licht van artikel 3 van het EVRM, of de gezondheidssituatie van de verzoekende partij een verwijdering naar het land van herkomst in de weg staat, doch hieromtrent heeft geoordeeld:

“Hij verklaart een hoge bloeddruk te hebben en tot 6 maand geleden hiervoor medicijnen te hebben genomen. Hij verklaart niet waarom hij gestopt is met het nemen van medicijnen, noch hoe een hoge bloeddruk hem zou verhinderen terug te keren of te reizen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.” en “Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij verklaart een hoge bloeddruk te hebben maar toont niet aan in welke mate hem dit hindert. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Waar de verzoekende partij stelt dat zij een te hoge bloeddruk heeft en hiervoor medicijnen heeft genomen, kan de Raad enkel vaststellen dat dit uitdrukkelijk wordt erkend in de bestreden beslissing. Waar zij stelt dat haar medische situatie precair is, dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar medische toestand, dat zij medicatie dient te nemen vanwege haar hoge bloeddruk en dat zij bij gebrek aan de noodzakelijke medicatie hartkloppingen zou kunnen krijgen, weerlegt zij geenszins de motieven dat zij verklaarde tot zes maanden geleden voor de hoge bloeddruk medicijnen te hebben genomen doch niet verklaarde waarom zij hiermee gestopt is noch verklaarde hoe een hoge bloeddruk haar zou verhinderen terug te keren of te reizen. Waar zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift stelt dat zij in België de nodige medicatie krijgt om een hoge bloeddruk te vermijden, beperkt zij zich tot loutere beweringen en is haar verklaring in tegenspraak met haar verklaring van 23 mei 2023 waar zij stelde dat zij tot zes maanden geleden medicatie nam voor deze aandoening. Met haar loutere bewering toont de verzoekende partij aldus niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn, nog minder dat er sprake is, omwille van haar gezondheidstoestand, van een schending van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering. Nu de verzoekende partij had aangegeven dat zij geen medicatie meer neemt en zij aldus het tegendeel ook heden niet aannemelijk maakt, maakt zij niet aannemelijk dat diende of dient te worden nagegaan of in het land van herkomst de nodige medicatie beschikbaar is. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat het aan de verzoekende partij toekomt aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekende partij laat na om aan te tonen dat eventueel benodigde medicatie niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst, een begin van bewijs ligt niet voor.

Waar zij nog stelt dat bij hypertensie ten eerste wordt afgeraden te vliegen, weerlegt, noch ontkracht zij de motieven in de eerste bestreden beslissing waar wordt gesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar het herkomstland, dat zij verklaart een hoge bloeddruk te hebben maar niet aantoonde in welke mate dit haar hindert. Met haar algemeen betoog dat bij hypertensie vliegen ten eerste wordt afgeraden, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij toont niet aan dat zij omwille van hypertensie helemaal niet in de mogelijkheid is om te vliegen. Zij legt hier opnieuw geen begin van bewijs voor.

Zij toont derhalve geen schending aan van artikel 3 van het EVRM noch een schending van het “respect voor de menselijke waardigheid”. Evenmin toont de verzoekende partij in het licht hiervan een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

4.2.11. De verzoekende partij betoogt nog dat uit de wettelijke bepalingen blijkt dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft, dat de afgifte van een bevel met terugleiding een mogelijkheid is, doch geen verplichting, dat zij bijgevolg een ruimere motiveringsplicht heeft, dat zij niet alleen dient aan

te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform de wettelijke bepalingen is, doch ook dient te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, plots toepassing wordt gemaakt van de betreffende wettelijke bepaling zonder de rechtsmiddelen van de verzoekende partij af te wachten.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt in dit onderdeel welke rechtsmiddelen de verwerende partij diende af te wachten. In zoverre zij doelt op de procedure voor het Vredegerecht, verwijst de Raad naar wat gesteld wordt in punt 4.2.6. In zoverre zij doelt op de rechtsmiddelen tegen de verwijderingsmaatregel zelf, is het betoog van de verzoekende partij geenszins duidelijk en kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij de rechtsmiddelen tegen een bepaalde beslissing niet kan afwachten bij het nemen van die bepaalde beslissing.

Voorts blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk waarom wordt overgegaan tot de afgifte van een bevel met terugleiding, waarbij niet alleen wordt gewezen op de wettelijke bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, doch ook uitgebreid wordt gemotiveerd waarom er in het geval van de verzoekende partij besloten wordt om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Een schending van de motiveringsplicht, noch van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht aannemelijk gemaakt.

4.2.12. Het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, veronderstelt voorts dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het EHRM heeft tevens reeds geoordeeld dat, *“gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...]”, artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep*” (EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 66; EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; EHRM 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; EHRM 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92; GwH 16 januari 2014, arrest nr. 1/2014, randnummer B.5.1. e.v.) waarbij een jurisprudentiële constructie niet volstaat (EHRM 23 februari 2012, Hirsi Jamaa t. Italië, §§ 198-200). Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

De Raad merkt tevens op dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de lidstaten bij het EVRM een zekere appreciatiemarge hebben wat de wijze betreft waarop ze zich conformeren aan de verplichtingen die artikel 3 van het EVRM hen oplegt en dat het geheel van het door het interne recht geboden beroepsmogelijkheden moet in aanmerking worden genomen teneinde te beoordelen of de ter beschikking staande rechtsmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM (EHRM 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 53; EHRM 2 oktober 2012, Singh e.a. t. België, § 99; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, §48-50; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verder dient benadrukt te worden dat het EHRM al verschillende keren geoordeeld heeft dat het woord beroep of rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM niet betekent dat dit inhoudt dat het beroep ook een positieve uitkomst moet kennen voor de verzoeker, maar enkel dat er een beroep moet openstaan bij een instantie die bevoegd is om de merites van een zaak in het licht van de schending van een bepaling van het EVRM te onderzoeken. (zie EHRM, 21 oktober 2008, nr. 12622/04, Ivakhnenko v. Russia (decen EHRM, 15 juni 2010, nr. 30523/07, §78, Adamczuk v. Poland (revision)).

De Raad wijst er op dat de bepalingen van artikel 39/82 en 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet voorzien in een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/83 Vreemdelingenwet) van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien resp. vijf dagen wordt ingediend tegen de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De verwijderingsmaatregel kan binnen de beroepstermijn bepaald in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet op gedwongen wijze worden ten uitvoer gelegd en wanneer tijdig beroep is ingediend, dan strekt deze rechtsbescherming zich uit tot op het moment dat de Raad zich over de ingediende vordering heeft uitgesproken. Gelet op het feit dat de verzoekende partij zich *in casu* beroept

op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en zij vastgehouden is met het oog op verwijdering heeft de Raad thans zoals blijkt uit de bespreking hoger deze grieven ten gronde onderzocht waarbij hij besloten heeft dat op het eerste gezicht de schending van deze hogere rechtsnormen niet aannemelijk wordt gemaakt.

Een schending van artikel 13 van het EVRM ligt geenszins voor.

4.2.13. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

4.2.14. Het enig middel is niet ernstig.

4.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. ALLISON,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

N. VERMANDER